

Geoff Ryman - Ten šťastný den

Historie s nimi zatočila. Čekají, že je zabijí až v táboře. Takže přeseďdají na vlak bez odporu. Vidí před sebou staré venkovské nádraží s velkým červeným kopcem na obzoru a myslí si, že je to další obyčejná zastávka na cestě.

Sklouznou s plošiny nákladního vagónu a nedokážou udržet nohy na ostrých kamenech cesty. Všichni jsou pod vlivem testosteronu, dostali jaksepatří velkou dávku. Jsou zmatení a pasivní, mají žlutavou pleť, oči jim vyhlížejí ze skvrn stínů a potřebovali by oholit. Páchnou. Vypadají jako náklad odpadků.

Je snazší zabít lidi, kteří takhle vypadají, je snazší říkat jim smrtěáci, protože jsou opravdu jako po smrti.

My jsme nejspíš taky pod dávkou, ale velmi slabou. Konec konců, musíme pracovat.

Překládáme smrtěáky na vagóny, na speciálně vybavené vagóny, pak vlak odjede a za deset minut se vrátí a my je mrtvé vykládáme a to je život, který nám zařídily Plotny.

Jsme všichni hošové. Každé ráno vstáváme a holíme se. Jsme muži, tak se holíme. Někteří z nás si pak udělají make-up, trochu rtěnky a pudru a někdy náušníci. Big Lou nosil vždycky náušníci a přiléhavé tričko s krátkými rukávy, aby mohl předvést paže. Vypadalo to divně, svaly a nakrátko ostříhané vlasy a tvrdá tvář spolu s upejpavým výrazem kolem úst.

Big Lou věřil, že to, co se tu děje, je správné. Vzpomínám si, jak mi to vysvětloval hned první den, když mě přijímali: "K mužům patří násilí," řekl. "Všimni si, že v historii násilí vždycky vycházelo z mužů. V džungli to bylo OK, ale teď už ne, když jsou gangy a bomby a všechny ty krámy. Takže to, co tu děláme, je revoluční nezbytnost. Je to nejvýznamnější akt osvobození v historii lidstva. A my k tomu patříme." Políbil mě. Byl to oficiální polibek, vlhký a chladný. Pak mě seznámil s mou prací.

Jakmile jsme vlaky vyložili, svlékali jsme mrtvolu. Pořád bylo všeho málo, takže jsme svazovali šaty do ranců a na stranu jsme dávali všechno cenné - peníze, hodinky, zapalovače - pak jsme je házeli zpátky na vagóny. Pro každého by to byla strašná práce, ale pro teplouše ta nejhorší. Většinou byly ty mrtvolu mladé. Cítíte k nim něhu. Přejete si, aby se probudily a pohnuly se a napadne vás, že s tím mladým hnědým tělem by se určitě dalo dělat něco lepšího, než ho zabít. Pracovali jsme rychle, jako mravenci na mraveništi. Nemyslím si, že jsme byli šílení. Myslím, že jsme to začali brát jako normální práci a že jsme i my byli normální. Měli jsme moc dobré důvody, proč ji dělat. Dokud budeme u téhle práce a dokud vůbec ještě nějaká práce je, zůstaneme naživu.

Většina hošů se přihlásila dobrovolně, ale ne na tohle. Nejdříve se dali k vnitřní deportaci, k revolučním pracovním táborům. Udělali z nich strážné. Mě strčili do vlaku smrti, sám nevím, proč. Celé oblasti omámili a sbírali tam lidi namátkou. Lou mě uviděl na plošině a vytáhl mě ven. Povolal mě, jak tomu říkal. Spal jsem s ním, z vděčnosti i ze strachu. Pořád si vybavuji, jak jsem s ním spal.

Já byl ten, který povolal Royceho. První mě viděl on. Kráčel ke mně po šterku mezi kolejemi, nic na něm nebylo zvláštního, obyčejný vysoký černochoch v khaki. Cinkal v kapse svazkem klíčů, byly to klíče od domu, jako by je měl ještě někdy potřebovat! Třásl se a pomrkával a když se zastavil, přešlapoval na místě a zeptal se mě sípavým vyděšeným hlasem: "Je zima. Je zima. Bude nějaké jídlo?"

Jen pomalu jsem si uvědomil, jak je hezký. Reakce byla ale nijaká, jako když se díváte na manekýna na plakátě. Pak jsem si pomyslel: za deset minut bude po něm.

Každý uvažuje o tom, co "jednou" udělá. Však jednou pošlete šéfa do háje. Však jednou zatelefonujete, že je vám špatně a vyrazíte na výlet k jezeru. Však jednou... Takže teď, napadlo mě, je tu to moje "však jednou": zachráním jednoho z nich.

"Jsi teplej?" zeptal jsem se ho. Nepohnul jsem rty, pořád na nás mířily kamery.

"Cože?" Nepochopil.

Bože, napadlo mně, to bude těžké, je to hlupák. Dostal jsem strach.

"Co jste se mě ptal?"

"Nic. Pokračujte." Pokývl jsem k vedlejšímu vlaku.

"Jestli jsem teplej?" Řekl to rychle a mrknul kolem sebe. Já jen kývnul.

Posledního z těch ostatních smrtáků naložili, ty staré, které tam museli zvednout. Viděl jsem, že se Big Lou na nás dívá a pak se k nám vydal, nedbale, přívětivě, diamantová náušnice mu zářila na uchu.

"Ano," řekl Royce. "Proč?" . "Dělej, že mě znáš. Jmenuju se Richard: A ty?"

"Royce," řekl, ale nestačil jsem to pochytit.

A už tu vedle nás stál Lou. "Malé tetě a tetě?" zeptal se. "Ahoj, Lou," řekl jsem. Zhoupł jsem se na patách, pryč od něho. "Máme tu nováčka."

"Žádného nepotřebujeme, Richi," řekl a stále se usmíval.

"Poslyš, Lou, my jsme spolu chodili. Dva roky jsme spolu žili. Pro hnutí jsme spolu udělali spoustu práce. On je OK, vážně."

Lou si Royce prohlížel, díval se Royceovi do tváře. Byl černý, ideologicky to byla výhoda pro něho. Všichni ostatní hošové totiž byli bílí. Nikdo ale nechtěl, aby naši stanici osočili z rasismu.

"Nevěřím ti ani slovo," řekl Lou. "Ale OK."

Lou vykročil k jedné z kamer. "Hej!" křikl na ni. Kamera byla ozbrojená. Pomalu se k němu otočila. "Máme nováčka."

"Co se děje?" zeptala se kamera, či spíš hlas Plotny. Znělo to bezvýrazně, mechanicky, tón byl lhostejný, znuděný.

"Nováček. Nový hoša. Je s námi, tak ho nespál, OK?"

"OK, OK," řekla kamera. Lou se otočil a popleskal Royceovu paži, pokrytou husí kůží. Royce na něho málem spadl, tak jsem ho chytil za košili a podržel ho. Báł jsem se, že se dostane zpátky do vlaku. Čekal jsem, až vlak bude se skřípěním a supěním odjíždět, takže hluk zakryje, co budu říkat.

"Je to tu strašné," řekl jsem Royceovi. "Horší je ale umřít. Dávej si pozor, co říkáš. Kamery sice neslyší všechno, ale skoro. Smíš se tvářit znechuceně. Je jim jedno, když se ti udělá trochu špatně. Líbí se jim, když pracujeme s odporem. Jenom nikdy neříkej, že je to něco špatného."

"Co je tu špatného?" zeptal se a já si uvědomil: Kristepane, on to neví. Netuší, co se tu děje. A pak jsem si řekl: Co s ním teď udělám?

Provedl jsem ho po stanici. Je to malá staromódní budova ze žlutých a černých cihel. Podle ničeho se nedalo poznat, kde vlastně jsme. Před sto lety dámy v dlouhých šatech s dětičkami čekaly tady na peróně, až je vlak odveze na nákupy do města. Za okénkem sedával prodavač lístků, všechny tu znal příjmením, a měl za sebou na zdi připíchnutý kalendář s nahotinkou. Na jeho budce byly pořád ještě ozdobné mříže a na nápisu "Lístky", zdobeném v secesním stylu, ulpěly zbytky zlacení. Čekárna je plná improvizovaných kovových lůžek. Na stěnách je plesnivý nátěr pistáciově barvy a voskování podlahy zčernalo. V koutě stojí elektrické herní automaty a za pokladnou je elektrický vařič. Jíme vsedě na postelích. Venku za zdi jsou sprchy se studenou vodou a okna zdobí květináče. James Magneták - to je jeden z hošů - v nich pěstuje petúňky a pelargónie. Všude kolem, až po ty kopce, se táhnou soustředné kruhy drátěných plotů. Jsou deset metrů vysoké a deset metrů silné a jsou tu proto, aby držely pod kontrolou smrtáky a spolu s nimi i čas. To není stanice, to je hromadný hrob, jejich a pravděpodobně i náš.

Posílal jsem Royce do postele, ale nechtěl. Byl příliš vyděšený, aby zůstal sám. Šel za mnou na perón, kde jsme vykládali smrtáky. Kutáleli jsme je ven a tělo někdy heklo, jak spadlo na beton.

Royce třeštil oči jako králík, když ho přejede auto.

"Co to děláte? Co to děláte?" ječel znovu a znovu.

"No co asi, do prdele?" řekl jsem.

Na peróně je svlékáme a nakládáme na káry. Z kalhot jdou vytřepat a pak jim prohledáme kapsy. Horší je to s košilemi. Mají tuhé paže a klátí se jim hlava. Smíme jim nechat spodní prádlo.

"Oni to přece jenom dělají. Bože můj, Kriste Ježíši, oni je zabíjejí! Nikdo o tom neví! Nikdo tomu nevěří!"

"Pomoz mi s nima," řekl jsem. Řekl jsem to, abych mu pomohl. Zavrtěl hlavou a ustoupil nazad. Zakopl však mrtvolám o nohy a padl mezi ně.

Likvidujeme jen ty nejhorší, říkají nám, jen ty největší násilníky mezi muži. To znamená všechny chlápky, kteří někdy vzali do ruky pistoli nebo se přidali k nějaké partě anebo vstoupili do armády nebo se dali k policii. Jinými slovy to znamená, že většinou zabíjíme černochoy nebo latinoamerikány. Snažil jsem se jim to říct, snažil jsem se říkat ženám, co se stane.

Roycemu se najednou udělalo zle. Bylo to i částečně proto, že v něm přestala působit droga. S Charliem jsme ho zvedli a táhli ho, bezvládného jako smrtáka, do sprchy. Museli jsme ho očistit a uložili ho do postele - do mé, jinam to nešlo - a pak už byl klidný.

Všichni na něho byli zvědaví. Nový pes na dvoře. Harry mu nabídl žvejkačku. Přišel usměvavý, jenže Harry byl vždycky jako Muž, který se směje, žluté zuby mezi zrzavými vousy. Žvejkačky bral smrtákům. Royce netušil, jak tu jsou vzácné. Jenom zavrtěl hlavou a jak jsme se jeden po druhém vraceli z perónu, ležel pod pokrývkou a zíral vzhůru. Poslední byl Lou, rozjařený a roztoužený, jako kdyby s něčím byl spokojený. Dřepnul si mi na postel hned vedle Royceových kolen a já si pomyslel: A jeje, Louovi se taky líbí.

"Blbej den, co," řekl Lou. "Poslyš, já vím, že ten první den je vždycky zabiják. Ale musíš se ptát, proč se to děje."

"K čemu to je?" zeptal se Royce, tvář a ústa ukryté v ohbí lokte. Měl jsem pocit, že bude zase zvracet.

"K čemu?" Zdálo se, že to Loua šokuje. "Pamatuješ si, Royci, jak zlé to bylo. Vraždy, zbrojení, bomby?"

Jenom v Americe: Gangsteři se zmocnili taktických jaderných zbraní. Naházeli je soupeřům na dvorek. Zničili celé čtvrti v Detroitu, Miami, Houstonu, Chicagu a Washingtonu.

"Já vím," řekl Royce. "Kdysi jsem žil v Los Angeles."

Los Angeles přišlo až pak. Někdy si říkám, jestli Los Angeles nebyl zvláštní případ. Slyšeli jste o požáru Reichstagu? Lou zvažněl a ztichl, odsunul se dozadu a sklopil hlavu. "Opravdu mě bolí srdce, když o těch věcech slyším. Je mi to tak líto. Musí to být, jako kdyby tvoje celá minulost vyletěla do vzduchu. Co mám na to říct? Myslím, že víš, o čem mluvím, líp než kdokoli z nás. Prostě se s tím muselo skončit, nemám pravdu?"

"Skončilo to," řekl Royce.

"Jo, já vím. Protože přišly testosteronové deriváty. Daly nám je ženy. Vzpomínáš, jak báječně ses cítil, Royci? Jak jsi byl klidný? To proto, že tě to uvolnilo od tvé mužnosti. Deriváty muže osvobodily. Byla to nádherná věc."

Lou se pohupoval na posteli a odříkával staré otřepané slogany. "TSD v pitné vodě po celý rok. Člověče, já si vzpomínám na první den, kdy jsem mohl nechat pistoli doma. Vlezl jsem do podzemky a tam byl takhle velký grázl, samá jízva a tetování a jenom se usmál a podal mi žváro. Opravdu jsem si myslel, že deriváty jsou to správný řešení. Jenže ženám škodily, moc ne, ale stačilo to. Takže se s nima přestalo a podívej, co se stalo. Los Angeles vybuchlo. S násilím se muselo přestat. A proto jsme tady, Royci. Ne kvůli mužům jako takovým, ale kvůli násilí. Vojáci, policajti, kriminálníci,

gangsteři, pornografové. Jakmile bude po nich, celá tahle věc skončí. Je to jako chirurgická operace."

"Můžeš mě nechat vyspat?" zeptal se Royce.

"To víš, že jo," řekl Lou jemně, naklonil se a dal mu pusku. "Neboj se, Royci, my se o tebe postaráme. Tady kluci jsou bezvadná parta lidí. Buď tu jako doma."

Hošové šli dozadu do čekárny a hráli si s automaty. Píp píp píp. Jeden z hošů začal nadávat, protože mu utekla esová trojka. James Magneták seděl na posteli a Mozart mu syčel ve sluchátkách. Díval jsem se na Royce a říkal mu v duchu: Ty jsi dobrý kluk.

A to bylo tenkrát, když na mě přišla vidina. Na všechny z nás někdy přišla vidina někoho dobrého a hodného a silného, někoho kdo nám opravdu rozumí jací jsme i v téhle kaši. Aniž jsem si to uvědomoval, začal jsem si z Royce dělat takovou vidinu, mého krásného, vlídného, hodného muže. Divné bylo, že v jistém smyslu byla ta vidina pravdivá. Takže, byla to vlastně vidina?

Následujícího dne - bylo to opravdu hned na druhý den - začal Royce se svou kampaní.

Přihlásil jsem nás oba na službu u jídla. Jídlo nám posílají brzo ráno po kolejích v malém automatickém vozíku. Někdo ho musí složit a donést do kuchyně. Chtěl jsem nás s Roycem dostat pryč od hošů, abychom si popovídali. Nevěděl, co si o mě má myslet. Natahoval na sebe ponožky a divně se mi díval do očí. To je jasné, říkal jsem si - nezná mě. Lou mu půjčil velký vaták a Royce prošel jako první mezi turnikety na perón.

Nepovídali jsme si. Jako kdyby vyšel na jeviště, přímo před kamery, Royce začal se svou hrou. Nerad to říkám, ale začal hrát roli černošského šaška. Bylo to divadélko, které mělo odzbrojovat. Usmál se a udělal pohyb jako Kašpárek. "Ahoj! Jak se vede?" řekl jedné kameře.

Kamera zůstala klidná, tichá.

"Mě neoblaťnete, já vím, že tam někdo je. Jak se jmenuješ?" zeptal se jí. Ticho, samozřejmě.

"Ale, no tak, mně to říct můžeš, ne? Poslyš, já se jmenuju děsně - Royce. Jak by se ti líbilo jmenovat se jako auták? Ty se jistě tak hloupě nejmenuješ. Jak se jmenuješ? Grizelda? Hortensie? Tetu Hortensii jsem měl rád. A co Gertruda? Četla jsi někdy Hamleta? A co takhle... Lurleen?"

Následoval dutý zvuk, jako při transatlantickém telefonátu, jako když s někým mluvíte a spojení se po pár vteřinách přeruší. To udělala kamera. Vypnula hlas. Jak jsem si uvědomil, nikdy mě nenapadlo, že to může udělat, a pak jsem si řekl, proč to asi udělala?

"Podívej. Já ti nějak říkat musím. Moje sestra se jmenuje Alice. Nevadilo by ti, kdybych ti říkal Alice?" Royce popošel kupředu. Kamera se neumí mračit, jenom se jí rozsvítila kontrolka zahřívání.

"Poslouchej, Alice. Mám - ehm - osobní problém."

Kamera promluvila. "Jaký?" Hlas byl ostrý a ostražitý. Měl jsem pocit, že se mu opravdu podařilo uhodnout její jméno.

"Alice - ehm - já opravdu nechci někoho obtěžovat, ale, ehm, víš, zrovna to na mě přišlo a všude karn se podívám, jsou kamery, takže, ehm' co mám dělat?"

Kamera se odmlčela. "Omlouvám se," řekla. "Máme tu hygienické zařízení, ale promiň, musíme na vás dohlížet i tam."

"Jenže já opravdu nedělám nic jiného, než všichni ostatní."

"To je mi jasné."

"Je fakt, že se někdy na sedátko postavím anebo sedím v jógové pozici."

"Dobře, ale i tak se budeš muset s kamerou smířit."

"Já teda doufám, že to natáčíte pro budoucnost, poněvadž až se všech lidí zbavíte, ten záznam bude mít historickou cenu."

Kamera znovu cvakla. Ustoupil jsem z palebné čáry. Royce šel k turniketům a ty se otevřely a nechaly ho projít. Kráčel na hajzlík a prozpěvoval si "That's Entertainment".

Všechny kamery se natočily a dívaly se na něho.

Ještě než vešel do kabiny, vytáhl přirození a zamával jím. "Pá, pá," řekl.

Kvůli němu nás zabijou všechny, řekl jsem si.

Hajzlík je jen jáma s překližkou kolem a s jednou stranou otevřenou. Šel jsem dozadu k drátěnému plotu a poslouchal jsem.

"Alice?" slyšel jsem ho, jak volá přes překližku.

"Nejsem Alice," řekl jiný hlas z jiné kamery. Myslela to i v jiném smyslu, ne jen v tom, že není Alice.

"Tedy - Hortensie? Hmm... Není tu toaletní papír, Hortensie."

"Já vím."

"Jeje, proč jsi mi to neřekla dřív?"

"Na podlaze jsou nějaké staré hadry. Jeden použij a hoď stranou."

Košile mrtvých lidí. Zaslechl jsem jakési šelestění a spatřil pod deskami stín, shrbený, nakloněný dopředu.

"Musím vypadat jako kačena, co?"

"Upeču takovou za minutu."

A tak to bylo každé ráno. Hovořil s Plotnami. Při snídani mluvil o domácí kuchyni a o tom, jak se dělají tostadas a enchiladas. Vyprávěl, jak přes léto dělal v Los Angeles v jídelně, která se specializovala na mexické košer jídlo. Kromě Royceho byli všichni, včetně majitele, Japonci. Takové bylo L. A., dodal Royce, potřásaje hlavou. On a jeho máma se pak museli kvůli válkám gangů odstěhovat na východ.

Když všechny mrtvolky byly naložené, Royce vyprávěl o babičce. Žil s ní jako dítě, když mu umíral tatínek. Babička vyráběla zmrzlinu ve vaně. Naplnila ji ledem a pak tam vytlačila tuby s krémem. Hotovou zmrzlinu nacpala do kyblíku, zakryla deštníkem a připevnila ji dopředu na svůj velocipéd. Jezdila na kole po okolí, prodávala zmrzlinu a zpívala si "Rock of Ages". Chovala kuřata, což bylo v té zóně proti předpisům, a házela je na lidi, kteří ji štváli, zvláště pak na policajty. Royce měl kočku a ta se do kuřat zamilovala. Mňoukala na ně a ta zase kvokala a trávily spolu hodiny a kuřata klidně strkala krk kočce do tlamičky.

Bylo to divné, slyšet někoho mluvit. Obvykle jsme pracovali potichu. A i to vyprávění nás mátló, už dlouho jsme neslyšeli o věcech, jako je práce přes léto a domácí zvířata. Svlékali jsme mrtvolky a házeli je na hromadu a Royce vyprávěl a jeho tvář byla tvrdá a lesklá potem jako vyleštěné dřevo.

Tenkrát odpoledne jsme si mohli popovídat. Protože jsme měli službu v obstarávání jídla, byli jsme první na řadě. Takže jsme se dostali hošům z doslechu.

Vzali jsme si polévku a suchary a vylezli na vršek náspu. Je vykopaný na boku vršíčku nedaleko stanice. Dělá ho James se svým buldozerem a poslouchá při tom Mozarta. Tlačí jím vozíky po svážné hlinité rampě a tam je vyprazdňuje. Denní dávku smrťáků přikrývá kamenitou půdou. Někdy jsem měl pocit, že si myslí, že to, co dělá, k Mozartovi patří. Násep stoupá terasovitě vzhůru, každá terasa je perfektně vyrovnaná, její svah v přesně stejném úhlu jako ta pod ní. Hlína je cihlově červená. Náspů je sedm. Vypadá to tu jako Babylonská věž.

Nahoře jsou kamery, ale přes ohradu je vidět. Zahlédnete lesy Nové Anglie. Vypadají unaveně a male, možná dokonce zaprášeně, jako by potřebovaly někoho, aby jim umyl listí. Je tam ještě jeden kopeček. Můžete tam zaslechnout ptáky. Vylezli jsme s Roycem nahoru. Sebral jsem odvahu a řekl: "Já tě opravdu miluju."

"No jo," řekl a míchal polévku. Pochopil jsem, že takhle to nepůjde.

Nech toho, pomyslel jsem si, netlač na pilu, je to pro něho těžké, nezná tě.

"Kvůli něčemu jsme sem přišli," řekl. Byla to výzva.

"Chci zdrhnout."

Royce zafuněl, měl to asi být smích. "Zdrhnout? Víš, co máš pod nohama?"

"Ano," řekl jsem a díval jsem se na lesy. Ani jeden ani druhý jsme tu nechtěli sedět na červené zemi a jíst polévku. Vytáhl jsem z kapsy bundy suchar a podal mu ho.

"Proč sis mě vybral? Ze všech těch smrtáků?"

"Asi proto, že se mi líbilo, co jsem viděl."

"Proč?"

Rozpačitě jsem se usmál. Potřeboval jsem to říct, jenže každé slovo bylo tak trochu pochybené. "Protože si myslím, že jseš pěkný... a já... prostě myslím, že tě moc miluju."

"Protože jsem černocho?"

"Protože jsi černocho. Ano."

"Máš za milence většinou černocho?"

Trefa. To bylo na tělo. "Já, tedy, mám za sebou období, kdy jsem si myslel, že jsem na černé nějak zatížený. Ale s tím jsem přestal. Co chci říct: Uvědomil jsem si, že to, co dělám, vlastně znamená, že lidi, se kterými jsem, zbavuju osobnosti a že jim to moc nelichotí. Ale to už je pryč. Teď už to pro mne není důležité."

"Takže jsi šel dál a spal jsi s bílejma chlapama." Napadlo mě, že mě nemá vůbec rád, ani trochu.

"Našel jsem bílé, které jsem měl rád. Nebylo to těžké."

"Ty vždycky stojíš v té správné řadě, víd?" řekl.

Uvědomil jsem si, že mu nerozumím.

"Proto tu jseš?" Nechápal jsem. "Jseš ve správné řadě, proto tu jseš."

"Ano," řekl jsem. "V jistém smyslu. Big Lou mě zahlédl na peróně a vzpomněl si, že mě zná z politické kampaně." Začal jsem se cítit, jako když se bráním.

"Záleží na tom, jaká to byla politika," řekl ostře.

"Tak jo, myslím, že jsi OK. Dokázal jsi to."

"Co jsem dokázal?"

Opětoval jsem pohled. "Los Angeles."

Dlouze a hořce vzdychl, snad s jakýmsi vzlykem. "Dokud jsem v téhle... situaci, končí každá řeč. Vždycky to takhle končí. Hádám že mi povíš, že nejsem dost černej."

"Vyskakuješ na mě, protože patřím ke střední třídě."

"Ale, ale. Řekl jsi třída, to znamená, že v tom není rasismus?"

"Já říkám, že držíš basu se svou třídou, ke které většina černocho nepatří."

"Helejte, brácho, mně neposereš, my jsme vobá vocat. O tohle jde?" Napodobil slang ghetta. "Chceš někoho se zavšivenejma vlasama a baretem a keckama na nohou, kterej nenávidí bělochy, ale má tě rád, protože jsi takovej nákej pokrokový? Tohle je tvůj malej sen? Velkej zlej černej chlap?"

Už jsem ho měl dost.

Pak řekl pořád tím chladným klidným hlasem: "Mrtvoly tě taky rajcujou?"

"Udělali jsme chybu," řekl jsem. "Pojďme zpátky."

"Myslel jsem, že si chceš popovídat."

"Proč jseš takovej?"

"Protože jseš ten, kterej obírá mrtvé lidi o hodinky," řekl, "a přitom vypadáš na docela slušného chlapa."

"Já jsem slušnej chlap," řekl jsem a skoro mi bylo do breku.

"To mě sere nejvíc."

"Copak si myslíš, že to chci? Copak myslíš, že to tu nenávidím?" Zahodil jsem talíř s polévkou, popadl ho za límec košile a přitáhl ho k sobě. Vzpomínám si, že mi kamery dělaly starosti, takže jsem mluvil tiše a rychle, jako ve chvatu.

"Poslouchej, já byl taky ve vlaku, měl jsem umřít a Lou mi řekl, ty můžeš žít. Můžeš tu pomáhat a žít. Tak jsem to začal dělat a jsem tady. Zrovna jako ty."

"Já vím," řekl mírně.

"Takže OK, nemáš mě rád, můžu bez toho bejt, fajn, bez problému, žádný závazky ke mně nemáš, takže se seberem a půjdem nazpátek."

"Přišel jsi sem kvůli tomu lesu," řekl.

"Ano! Jasně!"

"I masoví vrazi mají chuť na milování, že?"

"Ano! Jasně!"

"A ty chceš, abych se s tebou miloval? Máš ke mně stejné vztahy, jako má Lou k tobě?"

"Nevím. Je mi to jedno." Zase jsem si sedl a schoulil se do sebe. Miska s polévkou mi ležela u nohou, uvázla na ní rajčatová slupka. Kopl jsem do ní. "Promiň, že jsem na tebe byl sprostěj."

"Nebyl jsi na mě sprostěj."

"Jediný co ještě chci, je maličká část života s úplně mrňavým koutkem dobra. Jedna maličká část života. Asi se to nestane, ale mám pocit, že když ji nenajdu, rozpadnu se na milión kousků. Nemusí to bejt milování. To není nutný. Prostě potřebuju někoho hodnýho, abych si popovídal, koho bych měl opravdu rád. Jinak si myslím, že jednou vlezu zpátky do jednoho z těch vlaků." Když jsem to řekl, uvědomil jsem si, že je to pravda. Nevěděl jsem, že jsem došel tak daleko. Namlouval jsem si, že hraju o jeho sympatii.

Royce stál přede mnou. "Poslyš, já tě miluju."

"Blbost." Co to zase bylo za duševní masturbaci?

Popadl mě za bradu a zvrátil mi hlavu nazad. "Ne. Vážně. Možná ne tak jak bys chtěl, ale doopravdy. Teď fakticky vypadáš jako jeden z těch ve vlaku. Jako ten, kterýho jsem právě vyložil."

Přesně jsem nechápal, co říká, a nebyl jsem si jist, že mu věřím, ale jedno jsem věděl určitě. "Nechci se vrátit do baráku. Dnes odpoledne ne."

"OK. Zůstanem tady a budeme si povídat."

Bylo mi, jako bych vylezl z ledové lázně. "Budem si hezky povídat? Nedáš mi zase zahulit?"

"Hezky."

"To zní sladce a neznamená to nic. Jako ptáci?"

"Ano. Jako ptáci," řekl.

A tak to bylo čtrnáct dní. Jako v ráji. Bylo nám fajn, jestli to chcete vědět. Víc k tomu nemusím nic říkat.

Každé odpoledne po práci jsme s Roycem vylezli na haldu a povídali jsme si. Myslím, že si se mnou povídal rád, to skoro určitě. Vzpomínám si, že jednou odpoledne vytáhl z peněženky fotografii. Pořád měl u sebe peněženku plnou fotek.

Ukázal mi maminku. Byla nesmírně hubená, pod očima tmavé váčky. Snažila se usmát. Ruce měla složené na břicho. Vypadala nesmírně laskavě, ale unaveně.

Pak tam byla fotka velkého domu z červených cihel, s bílými okenicemi a velkými bílými vchodovými dveřmi. Měl prověšenou střechu, jak už velmi staré domy mívají.

"Čí je to?" zeptal jsem se.

"Naše. Tedy, mé rodiny. Matce nepatří. Bydlí v tom strejda."

"Nahoře je jižanská vlajka!"

Royce se usmál. Vždycky se smál téměř bezhlesně. "Víš, můj prapradědeček nechtěl přijít o všechny své otroky, jasný?"

Půlka Royceovy rodiny byla černá, půlka bílá. Mívali děsné svatební hostiny rozdělené na dvě půlky, které spolu nemluvily. "Bílým lidem je to strašně trapné, zvláště těm, kteří se chtějí chovat přátelsky. Je jediná cesta, jak se černá rodina může dostat k takovému domu: Dědeček v tom udělal pěkný zmatek. Svou bílou rodinu nenáviděl, takže odkázal dům nám. Strejda s tetou tu chtějí otevřít muzeum občanské války a natisknout si své portréty na letáky." Royce se zase usmál. "Pochop, je to v Georgii. Dovedeš si představit, jak se ty bílý tlamy budou tvářit, až přijdou a zjistějí, že patří hodný černý rodině a dozvědí se celej ten příběh černých pluků v jižní armádě?"

"A kdo je tohle?"

"Sestřenice. Nějakou dobu u nás bydlela."

"Musí být napůl bílá."

"Ne. Je černá." Royce se bavil. Na fotografii byla kyprá, rázná pihatá dívka s oranžovými, trochu zvlněnými vlasy.

"Aha." Už mě ty jeho řeči o černých a bílých začínaly zmáhat.

"Je to vážně strašný. Všechno co Cyndi má ráda, a tím myslím úplně všechno, je černý, jenže její otec se oženil s běloškou a ona skončila takhle. Strašně chtěla bejt černá. Pokaždý, když někoho potkala, hned mu vykládala, že je vlastně černá. Chodila za černejšma děťma a začala jim to vysvětlovat a bylo na nich vidět, že si myslejí: Co je to za bílou holku, který ruplo v kouli? Jeli jsme v tom oba a nakonec jsme skončili na bělošský střední škole a to bylo nejhorší, protože když tam byla ona, nikdo nevěděl, že patří k integračnímu programu. Hned ten první den se jí jedna bílá holka zeptala, jestli už tu viděla nějaký nový černý děť. Potom se narodila její sestra a ta se pak stala slavnou černou modelkou, měla fotky v Ebony a to byl vrchol. Skončilo to tak zle, že jakmile Cyndi pomyslela na bílou barvu, dodala: Ta půlka ve mně, kterou nenávidím."

"Co se s ní stalo?"

"Myslím, že to vzdala a stala se z ní běloška. Chtěla jít na práva. Nevím, co je s ní. Chytlo ji to v Los Angeles."

Klepnul jsem do plastického pouzdra. Byla v něm fotka matky s děťátkem. "Kdo je to?"

"Můj kluk," řekl Royce. "A to je jeho máma. Myslí si o sobě, že umí čarovat." Vypadala vulgárně, mrzutě se odvracela od objektivu. Měla dlouhé nakadeřené vlasy a na sobě nějaké exotické šaty.

"Chodívala do restaurací za servírkama a zpívala jim žalmy do ucha."

"Kdy to bylo?" Bolelo mě to, jako bych ho ztratil, pokud jsem ho kdy měl.

"To bylo před deseti lety, dřív než jsem všechno pochopil. Dneska bych to už neudělal, chápeš. Chtěl bych mít u sebe nějaký dítě, ale s jeho mámou jsem se nesnes. Řekla tetě, aby mě z pomsty začarovala a udělala ze mě teplouše."

"Taky byly v Los Angeles?"

Royce zůstal zticha a jen přikývl.

"Promiň," řekl jsem.

Podal mi peněženku. "Tady. To jsou všichni. Tenkrát jsme byli naposledy spolu."

Byla to malá fotka plná lidí. Černá polovička. Úplně vpravo byl vysoký patnáctiletý lumpík, vypadal ježatě a vzpurně, ale zároveň plaše a mile. Tři ze čtyř lidí kolem něho se na něj dívali a sotva zvládali smích. Byl bych si taky přál ho znát. Chtěl bych ho znát celý život.

"Měl jsem bláznivou, bláznivou rodinu," řekl a dojatě potřásl hlavou. "Doufám, že jsou všichni OK." Nejlepší bylo nemyslet na to, co se děje venku. Nebo uvnitř, tady.

Byl podzim, slunce se šikmo prodíralo mezi listovím lesa. Vytvářelo jakousi auru, tím spíš, že hošové pálili smetí a vzduch byl plný kouře. Světlo

vytvářelo svazky paprsků, jako by se za každým listem skrýval Bůh. Listy opadávaly jeden po druhém.

Na stanici nebylo nic, co bych s Roycem spojoval. Všechno co z něho dělalo Royce, co na něm bylo zajímavé, pocházelo odjinud. Byly to ty drobné věci, které přežily pohromu a byly už skoro zapomenuté. Hrůzy jsou jiné, nespojují se s jednotlivými lidmi, ale právě jen na hrůzy vzpomínají dějiny.

Když se setmělo, museli jsme se vrátit a to mě štvalo, protože se stmívalo den ode dne dřív. Vrátili jsme se a zjistili, že došlo k makarónové bitvě, a po ní zůstaly mastné skvrny na oknech a na postelích, na kterých se větraly pokrývky.

Jednou jsme se vrátili do čekárny a tam byla opravdová rvačka. Lou musel jednomu z hošů pustit červenou, aby ji zastavil. Na podlaze byla krev. Lou nám pak dal kázání o násilnictví mužů a řekl, že každý kdo se bude násilnický chovat, pozná násilí na vlastní kůži.

Sebral Tomovi všechny šaty. Tom byl krásný a velice hodný, ale někdy se rozzuřil. Lou ho za trest vykopal z budovy. Měla být velice chladná noc. Dlouho potom, kdy Plotny vypnuly světla, slyšeli jsme Toma, jak žadoní přede dveřmi. "Lou, prosím tě. Je zima. Promiň. Lou? Já jsem to přepísk. Promineš?"

Cítil jsem, že Royce vyskočil a odhodil pokrývku. Proboha, jen ať se na nás Lou nerozhněvá. Royce přešel přes potemnělou místnost a slyšel jsem, jak otvírá dveře a říká: "OK, pojď dovnitř."

"Promiň, Lou," řekl potom, "ale my chceme spát."

Lou jenom zabručel. "OK," řekl hlasem, ve kterém byla výzva,

A Royce se vrátil do mé postele.

Držel jsem se ho a on se držel mne, ale myslím, že jenom proto, abychom nepadali s postele. Byla tak úzká a studená. Royce měl vždycky napnuté tělo, jako kdyby každý svazek svalů byl co nejvíc stažený od ramen dolů. V noci je měl tak stažený, jako by něco nesl a nic ho nemohlo uvolnit. Tím se snažil říct, a říct to musím, že Royce byl impotentní, přinejmenším se mnou, přinejmenším na stanici. "Já to nedokážu," řekl mi jednou na haldě, "stejně jako nedokážu zapomenout, kde jsem." Byla to možná jen výmluva. Hošové o tom samozřejmě věděli. Poslouchali v šeru a věděli, co se děje a co se neděje.

A s jitem začínal nový den. Automatický vozík, ovesná kaše a chleba, ledová sprcha a čekání na první vlak. James Magneták, ustavičně se usmívající Harry, dlouhán Gary, který se pořád potahoval za copánek. Kdysi obchodoval s knihami a tak vyprávěl o knihách a o politice a dělal, že je Louův pobočník; Lou to nikdy nepotvrdil. A Bill Bryllcreem a klidný Charlie a Tom Hošové. Jeden druhého nenáviděli, s nikým jiným si nemohli promluvit a čekali na den, kdy nás Plotny spálí anebo kdy v potravinách na vozíku bude tajně přidána nějaká přísada. Až nás budou mít dost

Royce mluvil a pomalu se dozvídal, kdo je za kamerami.

Plotny byly jen čtyři a den měly rozdělený na dvě směny. Royce je pojmenoval. Byla tam Alice a Hortensie a také slečna Scarlettová, která byla z Atlanty, jak se ukázalo. Trvalo to ale dlouho, než se dozvěděl čtvrté jméno a zjistil je toho dne, kdy se kamera poprvé zasmála.

Jmenovala se Greta a měla tichý, hluboký hlas. Royce ji někdy oslovoval "pane" Tenkrát ráno se Lou opozdil a Royce řekl "Ale, ale, tady to někdo bere až zezadu."

Lou vždycky velmi pokrytecky skrýval, že při sexu na sebe bere ženskou roli. Kamery to věděly, vždyť se pořád dívaly. Byl to strašný smích, tenký, vysoký, pisklavý, nezvladatelný.

"Tak pozor, pane, tahle je vážně Řízek," řekl Royce a to jméno Řízek sedělo.

A Generál zadního voje taky. Bůh buď milostiv každému, kdo se na něm vozil.

"Ahoj, generále," vydechla kamera a dokonce i několik hošů se zasmálo.

Lou se tvářil zmateně a měl na tváři podivně strnulý úsměv

"Pořád je to lepší, než nějaký chlapáckej vocas," řekl.

Večer si mně vzal ve sprchách stranou.

"Poslouchej," řekl mi, "myslím, že bys měl tomu svému kámošovi říct, aby trochu ubral."

"No tak, Lou; vždyť to byl jen fór."

"Ty si myslíš, že to všechno jsou jen fóry."

"To ne."

"Nemysli si, že nechápu, o co tady jde." Světla mu zářila v očích jako špendlíky.

"O co myslíš, že tady jde, Lou?"

Viděl jsem, že si mě odhaduje. Viděl jsem, že mě chce poctit svými pochybnostmi. "To co jsi Richi udělal, a nejspíš ne schválně, je to, že jsi sem zatáhl ideologického Černého Petra."

"Ale Lou," zakňoural jsem. Zakňouráním se mu můžu dostat nejlíp pod kůži.

"Nejde s námi. Nechápu, jaké hry hraje s těmi ženskými, ale všechny nás tím zatahuje do nebezpečí. Ano, jasně, teď se smějou, ale dřív nebo později udělá chybu a někdo z nás na to shoří. Upeče se. A ještě něco Ty vaše vyprávěnky ze srdce do srdce. Moc pěkný. Ale je to přesně to, co stanice nemůže tolerovat. Jsme tým, jsme rodina, odřízli jsme se od všech těch nukleárních svinstev a vy dva jste to sem zase zatáhli. Rozpadáme se na malé kusy. Ty, Royce, James, dokonce i Harry, najednou se rozlezáme po koutech pryč od ostatních. Musíme pracovat společně. Takže chci, abyste byli pořád s námi. Žádný oddělování."

"Lou," řekl jsem a zoufalstvím jsem nemohl skoro mluvit. "Lou. Jdi do hajzlu "

Oči se mu zase rozsvítily. "Opatrně, Richi."

"Lou, jsme s klukama dvaadvacet hodin denně. To se bez nás ty dvě hodiny neobejdete? Co je na kousku soukromí špatného?"

"Tady není žádné soukromí," řekl. "Kamery snímají skoro každé slovo. Takže podívej. Já tu mám odpovědnost. Vzal jsem si na triko, že nás všechny z toho všeho vytáhnou a že ukážu, že pro slušný teplouše je v revoluci místo. Musím vědět, co se ve stanici děje. Nevím, co vy dva si tam nahoře povídáte a co poslouchají kamery. A ty jsi mi lhal, Richi. Ty jsi Royce neznal před tím, než sem přišel, že ne? Nevíme, kdo to je a co to je. Richi, je Royce vůbec teplej?"

"Jasně že je!"

"Jak šoustá?"

"Do toho ti nic není."

"Mně je to všechno do všeho. Ty nešoustáš s ním, on nešoustá s tebou, co se to děje?"

Hrůzou jsem nedokázal promluvit.

"Podívej," řekl Lou pomalu, "Já to dokážu pochopit. Ty toho kluka miluješ. Ty si myslíš, že já to nutkání nemám, to nutkání je zachránit? Nebyli bysme teplí, kdybysme ho neměli. Vidiš ho na peróně, je moc hezkej a ty si řekneš. Bože můj, proč musí umřít?"

"Ano."

"Já to cítím! Já to taky cítím!" Lou to hezky předvedl. "Tady nejde o lidi jako takové, ale o to, co jsou zač. Pamatuji, Richi, že tu běží profilaktický program. Co sem přijímáme, Richi, to jsou ti nejhorší sexuální zločinci, transsexuálové, hajzlové od novin. Takže ty by sis měl Richi položit otázku: Proč se Royce na ten vagón dostal?"

"Zrovna jako já. Dostal se tam omylem."

Lou se na mě podíval s jakousi lítostí. Pak sklopil oči. "Nejsou žádné omyly. Každý má policejní papíry."

"Jak jsem se tedy dostal já na ten vlak?"

Lou se zase na mě podíval a vzdychl. "Myslím, že se nejspíš nějaká žena na tebe moc rozhněvala. Jsou s nimi problémy, zvláště pokud jde o teplé. Nelíbí se mi to. Proto jsem tě dostal ven. S Roycem to může být podobné."

"Na vlak, protože jsem se pohádal?" Pocítil jsem slabost všude, v žaludku, v kolenou.

"Je to možnost, jenom možnost. Tohle je revoluce, Richi. Věci jsou komplikované."

"Bože můj, Lou, co se to děje?"

"Vidíš, jak musíme být opatrní? Na téhle stanici už pár lidí shořelo. Poslední dobou ne, protože jsem to tu převzal já. A budu to tady řídit dál. Poslyš."

Lou mne objal. "Vím, že to pro tebe musí být strašný. My všichni jsme byli šťastní, když jste s Roycem začali. Musíme se ale chránit. Teď se vrať a zeptej se Royce, kdo je a co je."

"Jak to myslíš?"

"Prostě se ho zeptej. Předě všemi čím byl. A žádné vytáčky nepřijímej." Přejel mi rukou po vlasech

"Když to udělám, bude mě nenávidět." Pokusil jsem se ho odstrčit. Uchopil mě za vlasy a zatahal za ně a usmíval se, skoro jako by pořád ještě byl sexy a přitažlivý.

"Musí prostě překonat určitý druh mentality. Co skrývá, že potřebuje soukromí? No tak, Richi. Však to zvládnem." Postrčil mě směrem k čekárně.

Royce nás oba přejel jediným pohledem, sotva jsme vešli. Tvářil se klidně, jako by chtěl říct: "A jeje, už je to tedy, co?" Tvrdě se mi podíval do očí a řekl: "Takže začneš zpívat?" Styděl jsem se. Byl jsem bezmocný.

"Rich se chce vyzpovídat," řekl Lou a rukou měl pořád ještě přátelsky objímal kolem krku. "Že jo, Richi?"

Všichni tu kolem strnule seděli jako inkvizitoři a já před nimi stál a přemýšlel: Bože můj, co mám dělat? Co udělám?

"Richi," ozval se Lou, "musíme to vyjasnit. Musíme si popovídat."

Royce seděl na naší posteli a čekal.

No co, zalhal jsem. "Já vlastně nevím, kdo Royce je. My jsme dřív nebyli milenci, ale teď jsme."

"Takže ty nevíš, co dělal nebo kdo to byl, vid', Richi?"

Jenom jsem zavrtěl hlavou.

"Copak to nechceš vědět, Richi? Ty nechceš vědět, čím byl tvůj mileneček? Nepřipadá ti divné, že ti to nikdy neřekl?"

"Ne," odpověděl jsem. "Před revolucí jsme všichni dělali všechno možné. Co jsme tenkrát dělali nemá co dělat s tím, co jsme dnes."

Vidíš, chtěl jsem říct Royceovi, bojuju. Já bojuju.

"Museli jsme se ale protloukat různě, že, Royci? Ty jsi učil dějepis. Ukazoval jsi lidem, v čem byl starý systém špatný. Byl jsi slušný homosexuální muž."

Royce najednou vstal a řekl: "Byl jsem strážný ve vězení."

Místnost zchladla a Louovi zaplály oči.

"Jsou různé způsoby, jak pracovat jako strážný ve vězení. Bylo to zadržovací středisko pro mladistvé. Pro mladé kluky, kteří měli ještě šanci. Ne náhodou většina z nich byla černá. Vy asi nevíte, co dělali s nezletilými černými vězni, že ne? Rád bych to věděl."

"Záleží na jejich záznamech," řekl Lou. "Takže, ty jsi byl homosexuální strážný, odpovědný za mladé muže."

"Je to tak nemožné?"

"V té době jsi to ovšem musel tajit."

"Ne. Řekl jsem o tom svému nejbližšímu představenému."

"Nejbližšímu představenému."

Postupoval jsi podle služebního řádu. Patriarchálně, řekl bych. Bavit jsi se s chlapci dobře?"

"Tenhle tábor má taky svoji hierarchii, pokud sis toho nevšiml. Ne, chlapců jsem se ani nedotkl. Byl jsem tam proto, abych jim pomáhal, ne abych věci dělal ještě horší, než jsou."

"Bylo by horší, kdyby se z nich stali teplí?" Každé slovo byla past, která se mohla kdykoli otevřít. Nenávist tvořila petlici. "Zmlátil jsi někdy někoho z nich? Kšeftoval jsi s drogami?"

Royce zůstal chvíli zticha, jen zúžil oči. Pak promluvil.

"Asi před čtyřmi roky jsem s dětmi nacvičil představení. Předváděli jsme ho děvčatům z polepšovny. Holky přijely autobusem, všechny měly natočené vlasy a do tělocvičny přišly celé nalíčené, držely se za ruce, tiskly se za předloktí, jak byly nervózní. A kluci, ti zkoušeli, no, celé týdny. Postavili a namalovali kulisy. Byla to ulice se světly v oknech a nahoře byl veliký žlutý měsíc. Byl tam jeden kluk, jmenoval se Jonesy. Než jsme začali, Jonesy pořád strkal hlavu mezi oponu a křičel - Hej, lidičky! Já jsem velká hvězda! -"

Royce to znovu něžně opakoval. "Hej, lidičky, já jsem velká hvězda. Musel jsem na něho křiknout - Jonesy, koukej se vykýblovat z jeviště. Holky seděly na jedné straně tělocvičny, kluci na druhé a smáli se a pokřikovali a házeli na sebe všechno možné, stříleli gumičkama."

Royce se rozplakal. Díval se na Loua a slzy mu stékaly po tváři. "Neměli, co by jeden druhému dali. Představení začalo a jeden z kluků dělal konferanciéra. Udělal si z ubrousku motýlka a vypadal jako pravý. Pak začala hrát hudba a jedna holka vykřikla - Jé, oni budou tancovat! - A holky začaly ječet. Jenom ječely. Kluci tancovali na jevišti a bylo jasné, co ten tanec znamená. Bylo to na melodii -Je to hanba-."

Tvář mu náhle ztvrdla, možná hněvem. "A já musel celou tu dobu udržovat ten zatracený prostor mezi nima."

"No a?" řekl nepohnutě Lou.

"No a?" řekl Royce a ovládl se. Osušil si obličej. "Já o vězeních vím hodně. Takže z těch dětí je už spousta po smrti. Ty kluci a holky se vzájemně chtěli. Jak tě znám, Lou, musíš to brát jako ideologickou úchylku. Já byl ten velkej zlej strážnej, kterej zabráňoval lidem dělat, co chtějí. Jenže to, co chtěli, to byla heterosexuality." Udělal z toho výsměšné sprosté slovo a zakoulel očima.

"Jen klid," řekl Lou. "Všechny ženy jsou lesbičky."

Royce na něho chvíli upřeně hleděl a pak se rozesmál.

"Myslel jsem si, že to nepochopíš," pokračoval Lou. "Ale první prožitek fyzické něhy, kterou každá žena zakusí, je s její matkou."

"To jo, to jsem moc rád, že má stará teta Hortensie tohle nevěděla. Ta by byla ráda. Hej, Alice, jseš lesba?"

Lou zbledl a kolem úst mu vyvstaly stíny.

"Ano," řekla Alice. Kamera.

"Príma, já jsem buzerant, ale to neznamena, že takovej musí bejt každej!"

Lou se vymrštil z postele. Zuřil. Postavil se a prskal. "Takhle sprostě tady nebudeš mluvit!" Pak se mu zlomil hlas.

Alice pracovala devět hodin a teď byla na noční šichtě sama. Devět hodin tiše pozorovala. Teď se jí chtělo povídat.

"Jednou jsem měla holku," řekla, "a ta byla tvrdá. Ať se snažila sebevíc, ženská jí to prostě neudělala. Ale řeknu vám, že byla lepší než všechny ty roztokaný lesbičky. Těm jde jenom o vaše tělo. Já jsem jenom na ženy, ale to je politický závazek. Je to moje rozhodnutí. Nenechávám za sebe rozhodovat svoje tělo."

"Jo, já chápu, co tím myslíš," řekl Royce. "Tyhle roztokaný buzeranty taky nemůžu vystát." Podíval se po hoších. Rozchichotali se.

"Slovo lesba se na téhle stanici neříká," řekl Lou.

Royce vypadal smutně a rozcitlivěle. Potřásl hlavou.

"Lou. Ty jsi takovej puntičkář. Nejenže jsi puntičkář. Ty jsi blbej puntičkář."

Měl jsem pocit, že podlaha se mi obdivem rozevřela pod nohama. Jenom Royce mohl Louovi říct něco takového. Miloval jsem ho, třebaže on nemiloval mě. Hošové se zase zachichotali, protože to byla legrace, protože to byla pravda a protože to s nimi tak trochu otřáslo.

"Alice," řekl Lou. "On právě urazil ženy."

"To je legrační," řekla Alice. "Myslela jsem, že právě urazil tebe."

Lou vypadal, jako kdyby se mu něco děsného zdálo. Bylo mu to vidět na obličeji. "Alice je velice tolerantní, Royci. Ale od téhle chvíle budeš mluvit k ženám a o ženách s úctou. Jestli tady chceš s námi dál žít, budeš dodržovat několik základních pravidel."

"Jako například?"

"Žádné žerty."

Royce se opřel o pelest v nohách naší postele. Byl klidný. Nohy skřížil přes sebe. "Žádné žerty?" zeptal se pobaveně.

"Zahráváš si se ženami a to je pro nás nebezpečné. Když v tom budeš pokračovat, budeš muset jít."

"Lou," řekla Alice. "Můžu ti něco připomenout? Ty nerozhoduješ o tom, kdo půjde do vlaku. Od toho jsme tu my."

"Já to chápu, Alice." Poklesla mu ramena a chrčel mu dech. Jako by se celý zcvrknul.

"Lou," řekl Royce. "Myslím, že ty i já jsme na jedné straně?" Byla to otázka.

"Mělo by to tak být," řekl Lou.

"Tak bys měl vědět, proč se ženami mluvím."

"Jo," řekl Lou. "Protože se chceš vytahovat. Protože chceš bejt středem pozornosti. A za nic nechceš převzít zodpovědnost."

Nerozuměl ničemu. Lou byl nebezpečný, protože to byl hlupák.

"Býval jsem strážný ve vězení," řekl Royce opatrně. "Vím, o co jde. Jsi v pasti ještě horší, než vězni."

"Takže?" Chtěl přimět Royce, aby promluvil před kamerami. Chtěl ho přimět k přiznání, že mluví s Plotnami proto, aby to měly těžší, až přijde čas nás zabít.

"Mluvím se ženami proto, aby nás poznaly," řekl Royce, "a aby pochopily, že v revoluci mají teplouši svoje místo. Nemohou se to dozvědět, dokud s nimi nepromluvíme. Nebo snad ano?"

Další rána do černého. Byla to jediná formulace, jakou mohl Lou přijmout.

"No tak, Lou, mohou? Myslím, že na té věci pracujeme se ženami společně. OK, možná, že to dělám špatně. Nechci s nimi mluvit jenom já sám. Měli bychom s nimi mluvit všichni, Lou. Ty, já, my všichni. A ženy by měly cítit, že s námi mohou taky mluvit."

"No jo, je to otrava držet pořád zobák," řekla Alice.

Lou byl zticha a pak hluboce vzdychl. "OK," řekl. "Můžeme se na tom dohodnout. Všichni budeme komunikovat, mezi sebou a s kamerami. Ale Royci. Znamená to už žádné odtrhávání. Žádné chození do koutka. Žádné od srdce k srdci nahoře na náspu."

"Nevěděl jsem, že to dělá problémy, Lou. Tak teda už toho necháme."

"Takže OK," řekl Lou poraženě. Royce k němu zamířil, ruce napřažené a uchopil Louovu ruku do dlaní.

"To je moc dobře, Lou. Jsem moc rád, že jsme si popovídali."

Lou se na něho podíval. Vypadal unaveně, ale ve skutečnosti byl dojatý. Velký Lou byl dojatý a dokonce se trochu pousmál.

Tak se Royce stal hlavou stanice.

Přátelsky na mne pokývl a odstěhoval svoje věci z naší postele. Spal v Tomově, Tom nikdy. Nezáleželo na tom, protože jsem si uchoval ten malý koutek

dobra, třebaže jsme spolu už nemluvili. Royce tu byl pořád a žertoval. Měl jsem z toho radost, protože jsem věděl, že jsem ho nechal dřív, než on opustil mne. Chápal jsem, že jsem přispěl k jeho jasnému vítězství, nad Louem. Ne že by na tom záleželo. Hlavně, že Royce přežil. První noc strávenou o samotě jsem neplakal, přinutil jsem se k tomu. Nechtěl jsem, aby mne hošové slyšeli.

Věci se začaly měnit. Kamery nás přestaly sledovat na hajzlíku. Viděli jsme, jak se stáčejí stranou a dívají se jinam. A jednoho rána prostě visely dolů bez života.

"Hej, Richi," zavolal na mne Harry. Spolu jsme vykládali vozík s potravinami. Konečně přišla zima. Harry poskakoval před kamerou. Vyskočil nahoru a tukl do ní. Kontrolka zahřívání se ani nerozsvítila.

"Vypnuli to, Richi! Kamera je vypnutá. Nefunguje!"

Popadl mne za ruce, zatočil mnou a začali jsme tancovat a smáli jsme se. Bylo to, jako kdyby vám někdo vrátil část vaší hrdosti. Bylo to, jako kdyby někdo uznal, že jsme zase lidi.

"Hej, Royci, kamera na hajzlu je vypnutá," křičel Harry, sotva jsme vrazili s vozíkem do dveří kantýny.

"Třeba se rozbila," řekl Gary. Zůstal věrný Louovi.

"Kdepak, ty vole. To už by nám poručili, abysme ji spravili. Oni ji vypnuli!"

"Je to tak, Alice?" zeptal se Royce kamery v kantýně.

"No... ano," řekla Alice. To je zvláštní, jak může mechanický hlas znít osobněji než lidský, jaksi blížeji, jako kdyby vám sídlil rovnou v uších.

"Díky, Alice."

"V pořádku," řekla rozpačitě Alice. "Vysvětlili jsme to Parukám. Řekli jsme jim, že je to něco jako pornografie, chápete. Že nás to ponižuje. Uznaly to. Věřte mi hošové, první pohled na vás ráno není zrovna nejpěknější."

Všiml jsem si, že se Royce celý napružil při slově "Paruky", jako když zvíře nastraží uši. Nezmínil se o Parukách, až později odpoledne.

"Alice, máš s naším povídáním někdy problémy?"

"Jak to myslíš?"

"No, kdyby přišla nějaká Paruka..."

Alice se zasmála. "Ale ne. Až k nám Paruky nechodí. Mimochodem, co o nich víš?"

"Nic. Kdo je to?"

"Hleď si svého. Jsou to lidi, kteří všechno řídí."

"Dobrý. Kdyby se někdo z nich přece jenom objevil a ty bys chtěla, abysme drželi hubu, jenom kejchni a my přestanem mluvit."

"Kejchni?"

"No, taky bys to mohla udělat přímo a říct, mládenci, někdo přišel."

"Hej, Scarlett," řekla Alice, "umíš kýchat?"

"Hep... cí," udělala slečna Scarlett jemně.

"To je jen test, mládenci," řekla Alice.

Big Lou se potuloval kolem, pokoušel se o úsměv a snažil se vypadat, že všechno se tu děje podle jeho návodu. Nikdo si ho nevšímal.

Na druhý den nepřijel vlak.

Byla velká zima. Stáli jsme na peróně, podupávali a den byl čím dál jasnější a stíny se krátily.

"Hej, Řízku, co je?" zeptal se Royce.

"Podívám se na to, OK?" řekla kamera. Pak bylo dlouho ticho.

"Na trati se rozbil vlak. Odstavili ho. Bude to nějakou dobu trvat. Můžete se vrátit dovnitř, dneska máte volno."

Tak to mohlo samozřejmě začít. Dneska žádný vlak, mládenci, bohužel.

Už nejste k potřebě, mládenci, ani dneska, ani zejtra a víte toho na nás moc, takže kdo by se na nás mohl zlobit? Co pro nás znamená deset mrtvol navíc?

Vlaky se samozřejmě někdy rozbijou. Už se to dřív stalo taky. Tak jsme si udělali svátek a dlouhé veselé dopoledne se protáhlo na dlouhý veselý den.

"Mohli bysme si udělat pro změnu nějakou zábavu," řekl Lou. "Charlie, máš něco ulitýho? Vyhodíme si z kopejtky."

"Lou," řekl Royce, "zrovna jsem si říkal, že bysme mohli zavést do sprch horkou vodu."

"Horkou vodu?" řekl Lou. "Budem ji potřebovat, Royci?" Nastalo zděšené ticho. "Už nekecejme. Hoď sebou, Charlie, přines chlast."

Pak si Lou přišel pro mne. "Co takhle trochu romantickýho sexu, Richi?" Zase ruka kolem krku.

"Ne, díky, Lou."

"Od něho se toho nedočkáš, však víš."

"To je moje věc. Lou, nech toho."

"Třeba si nechá říct ode mne." Úsměv.

"No ne, no ne," řekl jsem. Tváří a tělem byl těsně u mne, a tak jsem se otočil. "Já ti to u něho nezařídím, to přece víš, Lou. Prostě to nedokážeš."

Lou to vzdal. Ustoupil a pořád se usmíval. "Máš pravdu," řekl. "On k tomu musí mít lásku. Trouba." Cvrknul mě prstem do špičky nosu a odešel.

Odešel jsem k Royceovi a sedl si vedle něho. Potřeboval jsem, aby mne přesvědčil, že je všechno normální a obvyklé. Opíral se o loket a škubal travu. "Ahoj," řekl jsem. Mluvili jsme spolu poprvé od výslechu.

"Ahoj," řekl, strojeně a vzdáleně.

"Co si myslíš, Royci, že se stane?"

"Zítra přijede vlak," řekl.

"Je to hnusný, když přijede," řekl jsem a dech ve mně drkotal, "a hnusný, když nepřijede. Nenávidím to, Royci. Myslíš, že bychom mohli zařídit tu horkou vodu?"

Zvažoval, co řekne. "OK," řekl. "Charlie? Chtěl bys s náma dělat na tý lázni?"

Charlie byl šedovousý pořez. Zvládnul techniku, jak zkombinovat cívku z měděné trubky se strojem na kávu a fungoval jako Ježíšek rozdávající chlast. "Dneska ne," řekl vesele. "Mám napálino a sám si taky dám."

Byla to průhledná olejovitě vypadající kapalina. Přechovával ji ve šroubovacích lahvích z bílého plastiku. Charlie obětoval jednu ze sprch a předělal ji na destilační zařízení.

Nádrž jsme vlastnoručně smontovali ze starých vagónových dveří. Vypadala spíš jako vana. Vytáhli jsme to až do podkroví stanice. Kamera tu samozřejmě byla taky.

Royce si zoufale prohlížel elektrickou ohřevnou desku vymontovanou ze sporáku v kuchyni. Kabely jsme natáhli ze spodního patra. "Škoda, že nám Charlie nepomáhá," řekl.

"Já tě opravdu miluju, Royci," řekl jsem.

Chvilku byl zticha. "Já vím," řekl. "Neboj se tak, Richi. Ty se pořád bojíš."

"Já vím," řekl jsem. Přejel jsem si po čele rukou a pocítil jsem, jak se mi chvěje.

"Měl bys toho nechat. Jenoho dne umřeš strachem."

"Je to tímhle místem," řekl jsem, pak se to ve mě zlomilo a sedl jsem si na bobek. "Chci pryč."

Laskavě mi pomohl na nohy. "Jednou se odsud dostaneme," řekl. Jeho laskavost to všechno ještě zhoršovala. "Jednou bude všechno OK."

"Ne. Nebude."

"Ahoj, kluci," řekla Alice. "Ti tam dole vyvádějí jako čuňata."

"Mají strach," řekl Royce. "Všichni máme strach, Alice. Přijede zítra vlak?"

"Jo," řekla.

"Dobře. Vyznáš se v elektrice?"

"Jak by ne. Pracovala jsem pro Bell Telephone."
Royce ode mne odpoutal pohled. "OK. Mám tu desku dát do nádrže, nebo ji strčit pod ni?"

"Dovnitř? Proboha ne!"

Royce začal zase pracovat. "Měl by ses vrátit dolů, Richi," řekl mi.

"Kvůli té dohodě?" zeptal jsem se. Přikývl na souhlas. Šlo o dohodu mezi ním a Lou.

Když jsem přišel dolů, hošové měli hadry dole. Všude se šukalo a Lou měl na penisu krev.

Utekł jsem ven až na vrchol náspu. Listí už úplně opadlo. Poprvé v životě jsem se modlil. Bože můj, vytáhni mě ven. Dobrotivý Bože, prosím, prosím, ať to skončí. Ale nikdo mi neodpověděl. Nikdy nikdo neodpoví. To jenom uvnitř mé hlavy se utrhla lavina.

Mohl jsem ji chvíli nechat zavřenou. Mohl jsem zapomenout, že den co den tu pozoruju buldozer, jak shrnuje a zasypává hory mrtvol a že musím od nich odhánět ptáky a že z nich tahám šaty a že se nemohu ubránit zvědavým pohledům na malé váčky genitálií pod pestrobarevnými spodkami. A na tekoucí moč a na nenadálé krvácení dosud vlažných mrtvol a na jejich mramorové oči s náznakem otázek. Kolik jsme jich zabili? Počítá to někdo? Zná někdo jejich jména? Sebrali jim i Já jména, zrovna jako peněženky a hodinky.

Hany mezi nimi jednou našel svého otce. Býval policistou. Od té doby se nepřestával usmívat a pořád říká "Nazdarek" a tváří se jako postavička z komiksu pro děti.

Poslouchal jsem, jak mi to v hlavě burácí, a když už to nešlo dál, vrátil jsem se k hošům. "Zbyl nějaký chlast?" zeptal jsem se Charlieho. Podal mi plnou plastickou láhev a já chlatal, dokud jsem nezduhnul.

Setmělo se, bylo chladno. Probudil jsem se úplně sám. Vstal jsem a odešel do čekárny a tam to bylo jako zamořené. Jed vznikl z alkoholu, který nám zvolna kysal v žaludku a v mozku a v dechu.

Kolem bylo strnulé ticho, rušené prdění spáčů a větrem venku. Napadlo mě, že ráno nikdo nebude chtít vařit. Royce tu nebyl. Žaludek se mi kroutil jako pytel hadů. Kde vězel? Co se s ním stalo, když sešel dolů?

"Vypadáš bídne," řekl mi Lou. "Jestli chceš blít, běž ven."

"Je mi dobře, Lou," řekl jsem, ale na čele jsem cítil tenkou blánu potu.

"Je mi špatně, když se na tebe podívám," řekl.

"To je sranda. Totéž cejtím, když se kouknu na tebe." Naše pohledy se zabodly do sebe a žádná faleš v nich nebyla. Nenáviděli jsme se.

V té chvíli se vrátil Royce a ručníkem si utíral hlavu. "Tak a od teďka máme horkou sprchu," oznámil. "No tak teda - vlažnou sprchu. Můžete se opláchnout, kluci."

Hošové se na něho dívali a usmívali se. Měli kalný pohled, ale rádi ho viděli.

"Fuj tajksl," řekl a zamával si rukou před obličejem. "Ten tvůj chlast, Charlie, z čeho ho děláš? Ze starejch pneumatik?" Charlie zářil. "Z oranžády a marjánky," řekl hrdě. Už jsem věřil, že všechno dopadne dobře.

Jenže vtom Lou vylezl z postele a šel nahý k Royceovi. "Přišel jsi o všechnu psinu."

"Jo, to cejtím ve vzduchu."

"Kdopak se teď chová jako puntičkář?" řekl Lou. "No tak, kamaráde, něco hezkýho ti předvedu." Popadl Royce za loket a odtáhl si ho k posteli. Ležel v ní na obličejí Tom.

Vypadal jako troska. Lou z něho stáhl pokrývku. "No tak, kamaráde."

Tom krvácel. Royceovi ztvrdl obličej i hlas. Znovu ho přikryl. "Utrpěl natržení anusu, Lou. Nech ho bejt. Mohl by se ošklivě infikovat."

Lou zaštekákal jako pes, měl to být smích. "Tak jako tak chcípne!"

Royce šel pryč od jeho postele. Ležel v ní Tom, neměl kam si sednout. Lou šel za ním. "No tak, Royci. No tak. Žádný uhejbání." Pokusil se položit dlaň Royceovi na hrud'. Royce ji znechuceně setřásl. "Dneska ne."

"Tak teda někdy jo?" zeptal se Lou pobaveně.

"No tak, Royci, nech toho," řekl Harry. Popadl laškovně Royce kolem pasu. "Takhle to na nás nemůžeš válet navždycky." Začal mu rozepínat přesku opasku. "Sakra, já dneska ještě neměl nic teplýho v puse."

"Ale ano, měl jsi," řekl Lou a zahihňal se.

"Harry, nech mě bejt, prosím tě," řekl Royce zachmuřeně.

Opasek byl rozepnutý a Lou mu začal vytahovat z kalhot košili. "Nechte toho," varoval Royce. "Řekl jsem, nechte toho," a pak sebou švihnul. Zasáhl loktem Harryho do úst a ten vykřikl: "Ty svině!"

"Ty blbče," řekl Lou.

Všechn ten jed se vzedmul jako vlna. Ano, bude to legrace, svlékneme Royce. Přihrnuli se Gary a Charlie a smáli se. Bylo slyšet trhání látky a Royce bojoval, bojoval velice tvrdě a vzápětí i hošové bojovali. Strhli ho k zemi. Snažil se je zasáhnout, ale chytili ho za ruce a pak se na něho naválili jako při ragby. Myslím, že pro tohle je jen jedno slovo. To slovo je znásilnění.

"Alice!" křikl jsem na kameru. "Alice, zastav je! Alice? Usmaž jednoho, to je zastaví!"

Potom mě něco praštilo do týla, upadl jsem, podlaha mi sedřela kůži s rukou a pleskla mě přes tvář. Pak mě to převalilo na záda a Lou na mě ležel a loktem se mi opíral o krk.

"Blbečku, blbečku, blbečku, blbečku," blábolil naběhlými rty a pak mě políbil. Vlastně, kousl mne do horního rtu. Kousl mne, aby mne odzbrojil, těmi svými králičími zuby mi ret skoro prokousl a v puse jsem měl najednou divnou kovovou chuť: krev.

Hošové něco brebentili a smáli se. Royce naříkal jako zvíře. Poprvé to vždycky strašně bolí. Konečně mi došlo, že Royce není teplouš, aspoň ne v tom smyslu, jak to bereme my. Vzhlédl jsem ke kameře, k jejímu bezvýraznému skleněnému oku a úplně jsem cítil, jak si myslí: Tohle jsou chlapi; dělají to, co chlapi dělávají; máme pravdu, že s nimi tak zacházíme. V tuhle chvíli jsem s ní skoro souhlasil.

Lou vstal a Charlie se u mně uvelebil, nahatý tlustoch, bílé chlupy na prsou a na zadku a zářil jako děťátko a mne napadlo: Uvědomujete si, co jste udělali? Pokusil jsem se posadit, ale udělal na mne ne, ne, ne prstem. Teď byl na řadě Lou, aby se do něho dostal. "Vážně si myslíš, že jsem jen generál zadního voje?" zeptal se Lou.

Když se udělal, Charlie mi pomohl vstát. "Taky si můžeš dát," řekl a přátelsky se zasmál. Lou se zasmál hlučně a navlékal si tričko. Ostatní se jaksi rozpačitě vraceli na své postele. Royce ležel na podlaze.

Klekl jsem si vedle něho. Krev ze mne kapala na podlahu. "Royci, můžeš vstát?" zeptal jsem se ho. Neodpověděl. "Royci, musíš ven, umejt se." Nepohnul se. "Royce, jsi poraněnej? Jsi moc poraněnej?" Pak jsem jim všem řekl, že jsou svině.

"To bylo jen z legrace," řekl Harry.

"Z legrace!"

"Aspoň tak to začalo. Neměl mlátit lidi."

"Nechtěl to dělat. Royce, prosím tě. Potřebuješ něco? Co tě bolí nejvíc?"

"Nejspíš prdel," řekl Lou a zasmál se.

"Bude OK," řekl Charlie, stín zmatku v obličeji.

"Hovno bude OK. Tím jste se mu poděkovali za všechno, co pro nás udělal. No tak? Pomůžete mi s ním někdo?"

Pomohl Harry. Zvedli jsme ho. Visel mezi námi jako pytel.

"To udělal ten tvůj zasranej magorák," řekl Harry Charliemu.

"Mně nenadávej. Nezapomeň, že jsi začal ty."

"Já si jen hrál."

Začali si uvědomovat, co mu provedli. Byl bezvládný jako nefungující loutka.

"Co jste to kurva udělali?" řval jsem na ně. Byl úplně bezvládný. Pak mě napadlo, že je mrtvý a rozbřečel jsem se. "Vy kurvy jste ho zabili!"

"Ale ne," řekl Gary. "Nezabili."

"Hovada!"

Charlie nám taky pomohl a společně jsme ho dostali ven do sprch a tam se zase složil. Nenašel jsem žádnou žinku, a tak jsme jen nechali na něho stékat vlažnou vodu. Jediné, co jsme dokázali je to, že jsme ho v listopadové noci navíc ještě polili.

"Je tu zima," řekl Harry, "musíme ho dostat pryč."

Royce se překulil, klekl si a podíval se na mne. "Tys tam taky byl."

"Já v tom nejel. Chtěl jsem jím to zatrhnout."

"Tys tam taky byl. Nepomohl jsi mi."

"Nešlo to!"

Něco zabručel a vstal. Pokusili jsme se mu pomoci, ale odrazil nám ruce. Podlamovala se mu trochu kolena, ale šel sám, i když nejistě. Šel dozadu do čekárny. Lidi tam v tichu stlali postele. Royce si sebral šaty, skoro jako obvykle. Pak šel ke své posteli, dřep si vedle Toma a začal si prohlížet, co se stalo s jeho košilí a kalhotami.

"To je to poslední, co by tě mělo zajímat," řekl jsem. Ani jsem nevěděl, co tím míním.

Lou se rozvalil na posteli. Vypadal spokojeně, lokty si založil pod hlavu. "Podívej se na to takhle," řekl. "Pomohlo mu to. Nemusí se už starat o ten svůj maličkej problém. Příště už bude uvolněnej a dostane do sebe každou velikost. Když máš problém, nejhorší, co můžeš udělat' je skrejšvat ho."

Mít sekeru, zabil bych ho. Věděl to. Usmál se.

Pak se rozsvítilo, jako obvykle bez upozornění, ale dnes o dvě hodiny dřív.

Ráno napadl sníh, světlo jiskřilo na zemi i na střeše. Nikdo dnes nežvanil. Royce si nepovídal s kamerami. Vyšel ven. Na sobě měl bundu. Košili měl pod paží natrženou. Snídal a na nikoho se nepodíval, tvářil se nepřístupně. Neřekl ani slovo. Ostatně, skoro nikdo nemluvil. Big Lou chodil kolem a napůl se usmíval. Byl tak šťastný, že to z něho zářilo. Vyhrál, byl tu zase pánem. Nikdo se nebyl vysprchovat.

Pak jsme šli ven a čekali na vlak.

Spatřili jsme jeho reflektor, jak svítí nad kolejemi jako hvězda.

Spatřili jsme kryty z drátěného pletiva, vlály po stranách jako záclony. Zevnitř jsme zaslechli podivný hluk.

Bylo to pravidelné, neustávající kovové dunění, připomínající pochod.

"No nazdar," řekl Charlie. "Uklidňující drogy přestaly působit."

"To bude průser," řekl Garry.

Lou popošel klidně ke kamerám. "Co máme dělat, Alice?" Žádná odpověď. "Nemůžeme je nechat vystoupit, Alice. Máme je nechat ve vlaku, nebo co?" Ticho. "Alice! Potřebujeme vědět, co od nás chceš."

"Neříkejte mi Alice," řekla kamera.

"Budete nás aspoň krejt?" zeptal se Lou.

Žádná odpověď.

Vlak přijel se skřipěním k perónu, vrzal a duněl a páchl močí. Ustoupili jsme od něho, pěkně daleko. Kousek od nás, na druhém konci nástupiště, stál zády k nám James, sluchátka na uších, a díval se na stříbřitou oblohu a na ojíněné lesy. Z místa, kde stál, k nám doléhal šepot Mozarta. James se vydal k nejbližšímu vagónu. Pořád se díval na lesy.

"Jamesi!" zaječel Charlie. "Neotvírej!"

"Jime! Jimmy! Ne!"

"Jamesi! Nedělej to!"

Zamával. Neslyšel nic než Mozarta a dunění vlaku nebylo o moc silnější, než kdykoli jindy. Navyklým pohybem svalnaté paže popadl kliku, otočil jí, zatáhl a začal otevírat dveře.

Vytrhly se mu z ruky, rozletěly se a vodopád lidí se vynořil z vagónu přímo na něho. První co mu urvali byla sluchátka. Smrtáci byli zelení anebo flekatí jako listy. Ježíši Kriste. Uniformy. Armáda.

Obrátili jsme se a utíkali k turniketům. "Alice! Pusť nás!" zuřil Lou. Turniket hněvivě zabzučel a my jsme se prodrali dovnitř, zápasili jsme s jeho otočnými pažemi, čtyřikrát jsme se dostali do jeho objetí, než jsme se vecpali dovnitř a za zády jsme slyšeli dupot. Proklouzl jsem společně s Garym a za sebou jsem slyšel křičet Charlieho. Hmataly po něm ruce, už mu sahaly na obličej. S Garym jsme ho vtáhli dovnitř, Lou skočil za námi a zatáhl za sebou bezpečnostní bránu.

Zůstali na druhé straně ostnatého drátu. Silné krky, zadky mohutné jako naše ramena. "Máme vás, vy zkurvenci," řekl mi jeden z nich a vražedně se mi díval do očí. Běhali podél vlaku od jedné dveří ke druhým a otevírali je. Začali se dobývat do turniketu. "Není v něm elektřina," křikl jeden z nich. Začali se sápat na drátěný plot. Zbraně ale neměli.

"Hej! Hej! Pomoc," křičeli jsme. "Alice, Scarlett, pomozte!"

Žádná odpověď. Pak, jakoby pohrdavě, se rozsvítily kontrolky zahřívání.

"Použijeme plyn," řekla Alice studeným hlasem. "Nasaďte si masky."

Masky byly v čekárně. Otočili jsme se a běželi, ale kamery nám nenechaly čas. Najednou se v ledovém ránu ozvalo zpod nástupiště cosi jako sykot páry. Musel jsem se toho nadechnout. Bylo to jako rána do hlavy a místo abych běžel dál, nohy se mi zaklesly do sebe. Podařilo se mi zadržet dech a už tu byla přede mnou Royceova tvář, pořád chladná jako kámen. Nasadil mi masku, sám sobě taky a šel k bráně. Zápasil jsem s maskou. Harry, nebo kdo to vlastně byl - nevypadal v masce ani jako člověk - mi pomáhal. Díval jsem se, jak Royce kráčí po bílém sněhu jako anděl. Kráčel jiskřivou bělostí odrážející světlo, jež se prodralo oparem. Došel až k bráně, zastavil se v mraku jedu a díval se.

Plyn se vzdouval a lidé se také vzdouvali ve vlnách. Pokoušeli se uniknout, lezli po sobě a vytvářeli pohyblivé pyramidy. Tlačili se na ohradu. Ti, kteří zůstali nahoře, mávali kolem sebe rukama jako jezdci na surfovém prkně. Pak se v mlze objevil první záblesk červeného světla a oči se jim zalévaly krví z potřhaného masa. Jednomu chytly dlouhé rozcuchané vlasy. Bylo to, jako kdyby měl ohnivou korunu.

Obličejové těch, kteří se ocitli na vrcholu hromady, se vtiskly do pletiva plotu. Vytvářelo na nich diamantové vzory. Trhaly sebou a škubaly. Celá vlna sebou začala trhat a škubat a třást se.

Musel jsem mít v hlavě plyn. Najednou jsem uvěřil, že to byl nervový plyn. Napadlo mě, že nervy mrtvých lidí stále ještě pracují, třebaže jsou mrtvé. Ačkoli jsou mrtví, budou dál dorážet na ohradu, až ji porazí a pak na nás budou pochodovat a chytí nás pažemi, budou nám šeptat do uší a pak nám strhnou masky.

Otočil jsem se a pohlédl na haldu, protože mne napadlo, že se i tamti mrtví probudí. Měl jsem dojem, že se halda hýbe a připadalo mi, že Babylonská věž puká a že to, co v sobě skrývá, pochoduje ven. Mrtví se hněvají, protože se na ně zapomnělo.

Pak mlha začala řídnout, rozfoukal ji vítr. Vzpomněl jsem si na chmýří pampelišky, které jsem rozséval po polích jako dítě.

"Hokejový zápas," řekl jsem. Napadlo mne, že to byl hokejový zápas. Nakupené mrtvolky měly na sobě uniformy. Nehýbaly se. Čekali jsme. Harry na ně zkusmo házel kameny.

"To je ale bordel," řekl Gary.

Perón byl pořád ještě plný plynu. Nevěděli jsme, jak dlouho budeme muset čekat, než to tu bude bezpečné.

Najednou Lou vykročil. "No tak pojďte, pustíme se do toho," řekl, hlas dušený maskou. Otevřel bezpečnostní bránu, "Máme masky," řekl.

Nikdo jsme se nepohnuli. Neměli jsme prostě odvahy.

"Nemůžeme je tu nechat," křikl Lou. Nikdo z nás se stejně nepohnul.

Pak si Royce sedl na trávu, stáhl si masku a dvakrát se zhluboka nadýchl. Díval se do obličejů před sebou, vzdálených několik stop, purpur proti drátěnému pletivu.

"Alice," řekl, "proč to děláme?"

Žádná odpověď.

"Je to hrůza. Je to ta nejhorší věc na světě. Hrůza pro nás, hrůza pro tebe. Co se ti včera v noci stalo, bylo jen proto, že je to taková hrůza. Zavřeš lidi, necháš je dělat takovéhle věci a pak se něco uvnitř stane. To se ti může stát taky, Alice. Už to nevydržíš. Máš nějaké sny, Alice? Zdá se ti někdy o tom? Zatímco Paruky mají svoje schůze a diskutují o velkých problémech a debatují o ideologii? Nevěřím, že se na tohle někdo může dívat a neudělá se mu zle."

"Potřebuješ slyšet ještě něco?" zeptal se Lou kamery vyzývavě.

"Myslím to vážně. Jak se to stalo?" křičel Royce. "Jak jsme se dostali tak daleko? Měli jsme problémy, to jistě, ale byla tu taky láska. Muži a ženy se navzájem milovali. Lidi se vzájemně milovali, proč to teda muselo takhle skončit? Je k tomu nějaký důvod, Alice?"

"Uvědomuješ si, co říká, že jo?" vyzýval ji Lou. Stáhl si masku a založil ruce. "Jen poslouvej, co z něho leze."

"Já už nebudu dělat nic s těma mrtvolama, Alice," řekl Royce. "Nemůžu. Já prostě nebudu už s žádnou mrtvolou nic dělat. A myslím, že nikdo z nás. Jestli chceš, můžeš nás zabít všechny. Jenže pak budeš muset jít sem a dělat to sama, že jo?"

Lou čekal. Všichni jsme čekali. Nedělo se nic.

"Voni začnou... ehm... smrdět, když je neodtaháme," řekl Gary, zakašlal a podíval se na Loua.

"Když je neodtáhneme," řekl Harry a konečně se přestal usmívat, "žádný vlak nebude moct přijet."

"Alice?" řekl Lou. "Alice?" Hlasitěji, naštvaně. "Slyšíš, co se tady děje?"

Pak se ozvalo cvaknutí, a rachotivý zvuk, jako když se něco posunuje. Otevírala se brána na vzáleném konci nástupiště. Pak další a další. Všechny se najednou otevíraly.

"Běžte," řekla Alice.

Pořád jsme tam stáli. Nebyli jsme si jistí, co to znamená. Ani jsme nevěděli, že všechny ty brány se dají najednou otevřít.

"Běžte. Vypadněte. Rychle. Než přijde někdo z Paruk."

"To myslíš vážně?" zeptal se Harry. Báli jsme se. Báli jsme se odejít.

"Řekneme, že jste při vzpouře zahynuli, že jste se udusili. Nikdo to nepozná. A teď sebou hode!"

"Alice, krucinál, co to děláš, zbláznila ses?" Lou se rozdivočel.

"Ne. Nezbláznila se. Ale ty jo," řekl Royce. Vstal. "Všichni jsme ji slyšeli, takže sebou hodíme. Charlie, Harry, seberte se a v kantýně vemte všechno jídlo. Zbytek ať vezme ošacení a lůžkoviny, hlavně všechny kabáty, které jsme ještě neposlali pryč. A ty Harry, naplň pár kýblů vodou."

Lou neřekl nic. Vytáhl kuchyňský nůž a rozběhl se k Royceovi. Royce jen stál. Nemyslím, že by něco udělal. Myslím, že byl unavený, moc unavený tím vším. Myslím, že byl unavený k smrti. Lou po něm šel.

Plotny ho spálily. Spálily Loua. Zhroutil se Royceovi k nohám, ruce, ty dlouhé silné ruce, měl pokroucené. "Krucinál," řekl Royce, smutně a hněvivě. "Krucinál."

Pak se mi do hlavy zaříztl hlas, jasný a vřeštivý.

Zešílel jsem.

Hlas říkal: "Hlásí se vám rozhlasová stanice KERB. Vysíláme živě z hlavního baptistického kostela v Redeemeru. Chór Inglewoodské mládeže vedený reverendem Thomasem Wallacem Robertsonem vám zazpívá Ten šťastný den."

A já to slyšel. Slyšel jsem hudbu. Prostě jsem kráčel po peróně, vnímal jsem hmotu zvuků uvnitř hlavy. Žádné příkrývky jsem nepotřeboval. Ten šťastný den - Den Ježíšova křtu! Los Angeles může být v luftu a Detroit a Miami a spousta dalších věcí může být v luftu, ale nedělní chvilka hudby pořád jede na plný pecky a pokud už není Bůh, zůstala tu spousta jiných lidí a ti vždycky dovedou překvapit. Možná, historie se mnou taky zatočila. Řekl jsem kamerám sbohem a přešel kolem nich. Sbohem, Alice. Sbohem, Hortensie. Ahoj, Scarlett. Řízku, nezlob se kvůli té přezdívce.

Ozval se podivný zvuk. Kamery plakaly.

Kráčel jsem k otevřené bráně.